

Davant les eleccions al Parlament de Catalunya: *Boicot!*

27-S, o quan la voluntat popular deixa pas al vil mercadeig

Després de mesos de pugna inter-burguesa, la fracció de la classe dominant catalana que encapçala a dia d'avui el *procés*, ha decidit cridar a les urnes al poble català, en una descarada mostra que entre democràcia i mercadeig parlamentari, ha optat de manera pristinament pel segon. El Moviment per la Reconstitució, davant aquesta nova convocatòria, i en línia amb el que s'ha expressat en anteriors ocasions, crida al boicot davant aquesta nova farsa electoral burgesa, com no podia ser d'altra manera. Però el nostre posicionament respecte a aquesta és, per força, qualitativament diferent del que vam mostrar davant les passades eleccions de maig, en part perquè està precedit per l'audaç posició que vam esgrimir davant el referèndum del passat 9 de novembre. Així doncs, sembla necessari que ens retrotraiguem una mica i comencem amb una breu retrospectiva, en cerca que s'observi millor la coherència de les nostres argumentacions, tant passades com presents.

9-N: dos camins, un mateix objectiu

Com dèiem, el nostre posicionament davant el referèndum del 9 de novembre es va poder considerar audaç, sobretot considerant l'estat del moviment "comunista" a l'Estat espanyol. Aquest, que jeu com un lànguid cos a l'espera que la història torni simplement cap enrere en cerca de glòries passades, es troba a més embadalit amb la seva particular escolàstica; atès que no comprèn la relació entre els termes que utilitza i l'esperit que fa ja temps els va crear, els seus posicionaments van sempre a remolc d'una o altra fracció de la burgesia. Un dels molts, moltíssims termes que els nostres revisionistes repeteixen com a cacatues, intentant que la seva mera pronunciació faci que brollin per art de màgia els posicionaments polítics que el van enaltir, és el del **dret a l'autodeterminació**. Esmentat gairebé sempre, en el millor dels casos, com la solució al problema nacional present a l'Estat espanyol, aquest terme ha anat anquilosant-se, convertint-se en una rebregada frase feta que per si sola no pot resoldre res. És lògic, doncs, que en aquest buit ideològic facin el que vulguin tant el nacionalisme de la nació opressora com el de la nació oprimida, tots dos barrant el pas al genuí esperit internacionalista en la qüestió.

Des del Moviment per la Reconstitució, però, sempre hem interpretat el dret a l'autodeterminació com a part indissoluble d'una unitat dialèctica, en què operen tant la qüestió democràtica i la lluita contra tota opressió, com l'esperit universal de la classe dels explotats. Igual que succeeix amb la mateixa constitució del Partit Comunista, en què avantguarda i masses s'uneixen de manera dialèctica per a desplegar el potencial revolucionari de la humanitat explotada, només la síntesi de la democràcia amb l'internacionalisme permet d'emprendre amb garanties el tractament correcte de la qüestió nacional. El resultat de l'absència d'un dels dos elements salta a la vista no només avui en dia, sinó també a nivell històric, ja que les posicions dels diferents destacaments revisionistes sobre la qüestió nacional no són en absolut noves: cadascuna d'elles no és més que l'expressió actual de dos esquemes presents fa ja més d'un segle, i contra les quals el naixent partit bolxevic va desenvolupar la seva lluita de dues línies. En aquell temps, una part de la socialdemocràcia *va dictar* la impossibilitat de la independència factual de qualsevol nova nació convertida en Estat, donada la seva inclusió en l'ampli organigrama imperialista global; és a dir, basant-se en la divisió internacional del treball a escala mundial, es va negar per endavant la independència política de qualsevol nou Estat, i, per

tant, es va denigrar la possibilitat d'acció del proletariat revolucionari per eliminar l'opressió nacional: en una mena de revers obscur de la *inevitabilitat del socialisme*, s'adduïa que, a causa que la tendència intrínseca de l'imperialisme era, suposadament, conformar Estats cada vegada més grans i per tant es caminava cap a la dissolució de les nacions, resultava inútil dedicar esforços a una qüestió la solució de la qual es faria a través del mateix desenvolupament del sistema capitalista. Així, no només es menyspreava la utilització de l'element democràtic per intentar alleujar la qüestió nacional, sinó que es negava la possibilitat de separació política, la qual cosa evidentment alimentava el nacionalisme de nació opressora. Davant aquesta visió es trobava la seva *contrària*, representada principalment per l'escola austríaca (Bauer i companyia): aquí, la nació deixava de ser un element de la mateixa època burgesa i passava a convertir-se en veritable *adagi* de la humanitat universal, present en tota època i lloc; d'aquesta manera, s'eternitzava aquesta conformació social també sota el socialisme, en què el proletariat agafaria les regnes d'una formació encara *imperfecta* per desenvolupar-la en tota la seva potencialitat, perpetuant *sine die* la segregació de l'ésser humà a través de fronteres i traves autoimposades.

Davant ambdues idealitzacions, tant la de l'imperialisme com a simple *trituratora* de cossos nacionals amb entitat menor, com la de la nació com a única mostra possible de socialització humana, la línia internacionalista que defensava el partit bolxevic va mostrar que el proletariat, a través de la defensa del dret a l'autodeterminació i igualtat de totes les nacions, pot minimitzar i atenuar els xocs i desconfiances nacionals, i així permet la implementació pràctica de la unitat internacionalista del proletariat en la seua lluita revolucionària, la qual ha d'aplanar el camí cap a la fusió i dissolució de les nacions en humanitat emancipada en el Comunisme. Aquesta és la posició que va intentar explicitar el Moviment per la Reconstitució davant el 9-N, encara que potser és necessari que hi insistim una mica més: tal com propugnava Lenin, el dret a l'autodeterminació necessita, a més, per a desplegar-se en tota la seva potencialitat, una divisió *funcional* del treball internacionalista entre els proletaris de la nació opressora i els de la nació oprimida. Així, mentre que des de les organitzacions procedents de la nació opressora s'ha de realitzar agitació a favor de la llibertat de separació, des de la nació oprimida s'ha de posar l'accent en la llibertat d'unió. Només des d'aquesta perspectiva es pot entendre que es demanés el vot pel Sí-Sí des de les organitzacions radicades principalment a la nació opressora, però es declarés llibertat de vot des de l'organització present en terres catalanes, Balanç i Revolució. Tots dos camins eren diferents, però l'objectiu continuava sent el mateix: posar dempeus de nou l'internacionalisme proletari genuí amb l'objectiu de posicionar-se contra tota opressió i alleujar les tensions nacionalistes entre la classe obrera de les diferents nacions, la tasca històrica concreta continua sent avui dia la de reconstituir el Partit Comunista a tot l'Estat espanyol, per destruir-lo mitjançant la Guerra Popular, l'estratègia militar d'aquesta classe *universal* que és el proletariat.

Context, més context, sempre context!

No obstant això, aquesta lluita contra l'opressió i les desconfiances nacionals no es produeix mai en un buit, entenent-lo doblement: ni pel que fa al moment històric en què pot tenir lloc, ni pel que fa a les formes que aquesta lluita pot revestir. Ja es van exposar en el seu moment aquests termes, però no està de massa tornar a incidir-hi, per tenir una perspectiva més completa. Pel que fa al moment històric en què ens trobem, entenem que ens trobem immersos en un període d'interregne entre dos cicles revolucionaris, amb tot el que això comporta: davant l'absència d'horitzó emancipador, el seu lloc ha estat ocupat per

tota mena d'opcions burgeses, entre les quals s'inclou en bona mesura el nacionalisme. Per aquesta raó, i mentre l'incipient moviment per la reconstitució del Partit Comunista no sigui capaç d'erigir-se com a actor polític de primer ordre i pugui generar les seves pròpies dinàmiques que contraposi a aquest nou auge dels moviments nacionalistes, considerem que la prioritat és incidir en l'aspecte democràtic com a atenuant de la qüestió nacional. Quant a l'Estat espanyol en particular, era evident que l'opció que més en contra es posicionava de l'*statu quo* actual, i, per tant, la que més potencial disgregador tenia respecte dels mecanismes d'enquadrament burgès, era sens dubte la del vot afirmatiu respecte a la independència de Catalunya, no només perquè implicava educar la nostra classe en el menyspreu de les fronteres estatals establertes per la burgesia; sinó perquè, a més, la participació en la consulta afavoria imbuir d'odi a la legalitat vigent al proletariat, atès el caràcter il·legal de la consulta del 9 de novembre: una *doble* educació (contra les fronteres i contra l'ordre legal) necessària per al proletariat català... i per al proletariat espanyol. Ja que, partint de la veritat que un poble que n'oprimeix un altre no pot ser lliure, aquest últim necessita desempallegar-se de la seva *insensibilitat*, quan no complaença (apuntalada en la freda hegemonia del revisionisme), respecte de l'opressió nacional, per fondre's amb els proletaris de la resta de nacions. D'altra banda, i respecte de les formes polítiques que pugui adoptar un moviment nacionalista (i, per tant, burgès per naturalesa) a favor d'una possible independència nacional, és necessari realitzar una distinció fonamental: l'existència o no d'un mandat imperatiu per part de les masses. Així, un referèndum directe, les mecàniques del qual no s'insereixin de manera directa en les mateixes mediacions que estableix la burgesia entre *representats* i *representants*, pròpia del seu parlament, suposa la forma més democràtica a través de la qual el poble català es pot expressar sobre la necessitat potencial de crear un Estat propi. I encara que el referèndum de l'any passat només es pot comprendre com a part del *procés* d'enquadrament nacional de les masses a Catalunya, el fet que es desenvolupés contra la legalitat, lluny d'afavorir la tàctica de Mas i els seus, permetia la diferenciació entre els dos aspectes contradictoris d'un referèndum (el seu aspecte reaccionari com a moment reproductor de les inèrcies parlamentàries del règim burgès; i el seu aspecte democràtic com a fugaç moment d'implicació directa de les masses en els assumptes públics), així que en aquesta ocasió el poble català va poder actuar com a sobirà del seu destí. Per aquest motiu, des del Moviment per la Reconstitució vam entendre que en el 9-N havíem d'encoratjar la nostra classe a participar en el referèndum.

És a dir, en resum: el nostre posicionament partia d'unes condicions concretes, tant a nivell de les circumstàncies històriques en què ens movem com per les formes a través de les quals el poble català podia expressar-se sobre el seu destí. El dit posicionament, per tant, s'inscriu en la línia i l'esperit marcat per l'internacionalisme proletari, i suposa una decisió tàctica sobre la base del context en què ens movem.

I potser en aquesta paraula, *tàctica*, es trobi almenys part de la substància de la nostra posició respecte al 9-N. A diferència de les nombroses organitzacions nacionalistes *tenyides de roig*, el programa inclou de manera explícita la lluita per la independència d'una o altra nació, el nostre moviment a favor del Sí-Sí des de la resta de l'Estat espanyol es circumscrivia a aquestes condicions que acabem d'establir; si no hagués estat així, si s'hi hagués realitzat una certa genuflectió davant de les proclames sempre independentistes de certs sectors de la burgesia, estaríem incorrent en un delictes doble pel que fa als principis: d'una banda, estaríem soscant la sempre necessària independència política del proletariat, mentre que, de l'altra, estaríem atorgant tasques positives a la nostra classe respecte a la nació. Com ja hem esmentat en algun altre moment, al proletariat no li competeix cap tasca de construcció nacional, aquelles que Lenin anomenava *positives* respecte a la nació (és a

dir, de nacionalització de masses), sinó que, justament al contrari, la seva tasca consisteix a atenuar per tots els mitjans possibles els frecs i les desconfiances nacionals, amb la vista sempre posada sobre l'articulació internacionalista del seu projecte polític revolucionari. Alhora, i entroncant amb la necessitat d'evitar les tasques d'ordre positiu per part del proletariat en la seva agenda respecte a la nació, des del Moviment per la Reconstitució entenem que és l'Estat espanyol el marc polític a través del qual s'ha d'emmarcar la lluita de classes del proletariat en l'actualitat, i serà així mentre no es produeixi la independència d'una o altra nació. Això, evidentment, marca clarament la nostra posició respecte a aquelles organitzacions que, fent el joc a les seves respectives burgesies nacionals, plantegen l'enquadrament del proletariat seguint un principi nacional, el qual el mena a la segregació i per tant a la seva pèrdua d'independència política davant una burgesia que és, de facto, **internacional**. És a dir, i ja en síntesi: el nostre moviment tàctic va preservar els nostres principis, i per tant va confirmar l'estratègia general: incidim en la qüestió nacional per intentar atenuar-la de manera concreta, al mateix temps que preservem la independència política del proletariat i explicitem, a través del nostre treball polític, la necessitat de la reconstitució del Partit Comunista en el marc de tot l'Estat sota les circumstàncies actuals.

Així doncs, podríem dir que la nostra posició respecte al 9-N es podria presentar com a exemple d'aplicació correcta i creativa d'una altra d'aquelles grapejades frases que sempre li ve de gust repetir al revisionisme patri: "fermesa en els principis, flexibilitat en la tàctica". Creiem que la manera adequada de procedir, com hem vist, consisteix en l'assimilació de l'esperit que va donar llum a les consignes, amb l'objectiu de poder implementar la tàctica adequada en cada moment. Al contrari, el que ens ofereix el revisionisme, des de la seva eterna escolàstica, és la utilització de tota consigna com a subterfugi des del qual justifica el seu abandonament d'uns principis i un esperit que ja no vol ni pot aprehendre, ja que el seu immediatisme pragmatista li ho impedeix completament: en plegar-se a l'espontaneïtat, la seva actuació no suposa més que una monòtona repetició de *consciència en si*, en què l'esperit ha anat morint dia rere dia.

Una diferència qualitativa

Però tornem a les formes polítiques de canalitzar el moviment nacionalista, ja que encara hi ha assumptes a tractar. Tal com vam dir en la vigília del 9-N, la fracció de la burgesia catalana al capdavant de la qual marxa el *president*, no mostrava cap signe de voler implementar el mandat popular i democràtic que es va expressar a les urnes, sinó més aviat tot el contrari: els moviments entre bastidors de tots els actors, independentment que aquests es mostressin més o menys *aguerrits* o *contestataris* davant l'Estat espanyol, eren evidents abans de la celebració de la votació, i no han fet més que incrementar-se durant tot el període posterior. Tant és així, tan intenses han estat les negociacions inter-burgeses, que fins i tot el mateix *procés* va tenir en repetides ocasions símptomes de detenir-se, de frenar en sec. Únicament després de la cessió per part d'ERC a sumar-se a una llista unitària dominada per CDC tant en nombres com en candidat a *president*, la candidatura anomenada Junts pel Sí, el *procés* ha tornat a agafar aire, després de diversos mesos en què va estar ben custodiat per Artur Mas i els seus coreligionaris.

Aquesta fracció del capital català (el qual en conjunt té poc d'homogeni respecte a aquest assumpte: aquí hi ha les materialitzacions partidàries del còmode encaix d'altres fraccions en el *gresol* de la hispanitat: dels inveterats constitucionalistes de Duran-Espadaler a la moderna *caspa* de Ciutadans) ha preferit i prefereix, per tant, intentar *regatejar* a l'Estat espanyol abans que materialitzar a l'instant el mandat imperatiu que va sorgir de la voluntat

popular; ha optat per adaptar-se a les regles del joc de l'Estat espanyol, o dient-ho d'una altra manera: ha preferit *astúcies* davant valentia, mercadeig enfront de democràcia. I és que la burgesia tem el que considera l'*horror vacui*: la possibilitat de veure's desbordada per les masses.

No obstant això, fins i tot la mateixa burgesia és conscient de la diferència qualitativa que hi ha entre un referèndum i unes eleccions parlamentàries, per més que aquestes tinguin l'epítet de *plebiscitàries*; per aquesta raó, intenta constantment amagar, llimar aquesta diferència: només des d'aquesta perspectiva s'entén l'engegada de diferents maniobres per atorgar la impressió que l'enèsima pantomima parlamentària tingui un major caràcter participatiu. Mesures com el programa *Tots som candidats* (en el qual ja hi ha 70.000 *candidats* inscrits) o la inclusió de diverses personalitats públiques allunyades al principi de l'*adust* món de la política, com poden ser Lluís Llach o Pep Guardiola, mostren que la mateixa burgesia adverteix que necessita donar la imatge que es tracta d'un procés popular i no d'un de dedicat únicament al repartiment de butaques i aspiracions (i també mostra, d'altra banda, fins a quin punt el sistema parlamentari té caràcter de classe, fins a quin punt fons i forma estan indissolublement units: més enllà que Artur Mas posés el crit al cel per la intenció de conformar una llista sense polítics, el que posa de manifest la mera intenció d'intentar-ho és que ni tan sols cal que els *polítics professionals* gestionin la *Res publica*: el sistema proporciona els canals a través dels quals només és possible gestionar-la a favor del capital).

Les diferències entre un referèndum i unes eleccions parlamentàries a l'ús, per tant, haurien d'estar clares: en síntesi, en un referèndum pot obrir-se la possibilitat que les masses s'impliquin de manera directa en els assumptes públics i, al mateix temps, de desbordar l'ordre jurídic establert i els innombrables arranjaments burgesos sobre els quals se sosté la vida política diària, sempre que hi hagi circumstàncies com les provocades per l'entossudiment del govern espanyol, que ha situat fora de la legalitat l'expressió democràtica del poble català. En canvi, unes eleccions parlamentàries suposen irremeiablement la canalització i l'embrutiment de les masses, la tornada a la cleda mediatitzada per la burgesia de manera permanent, on predominen els pactes amb la nació opressora i els arranjaments per conquerir una o altra parcel·la de poder.

Així les coses, i amb una nova *festa de la democràcia* als seus inicis, el proletariat català no té res a guanyar amb les pròximes eleccions del 27 de setembre, ni tan sols en l'àmbit de l'alliberament nacional. A diferència d'un referèndum directe a través del qual pugui corporificar la voluntat popular, la mediació parlamentària que s'acosta només pot atorgar a les masses el trist paper de darrer signatari de l'enèsim mercadeig polític al Parlament. La missió històrica del proletariat, però, és realitzar la revolució a escala mundial, i no la de ser un simple i gris testaferró dels seus vils explotadors, sigui en una o altra nació. Per aquest motiu, i perquè la nostra missió va molt més enllà d'escollir una o altra papereta grisa, amb què continuariem sancionant el menyspreable règim d'explotació del capital, l'única resposta coherent davant l'enèsima farsa electoral de la burgesia és el boicot.

Davant la farsa electoral, boicot!

Ni un vot obrer a les urnes!

Per la reconstitució ideològica i política del comunisme!

Guerra popular fins al Comunisme!

Setembre del 2015

Estat espanyol